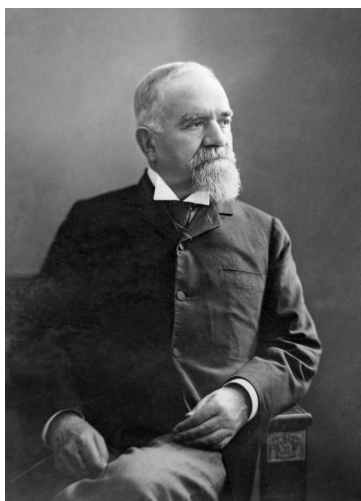

Titus Liviu Maiorescu

- 1840   Se naște pe data de 15 februarie la Craiova.
- 1846-1848 Este elev al școlii primare din Craiova.
- 1848-1850 Continuă cursul primar la școala protodiaconului Iosif Barac, unde urmează primele două clase elementare, în Brașov.
- 1850-1851 Absolvă școala primară și se înscrie la Gimnaziul românesc din Șcheii Brașovului, gimnaziu înființat în 1850 prin strădania unchiului său, Ioan Popazu, pe atunci paroh al Bisericii Sf. Nicolae din Șchei.
- 1851   Familia Ioan Maiorescu se stabilește la Viena, unde tatăl ajunge salariat al Ministerului de Justiție. În octombrie se înscrie în clasa I la Gimnaziul Academic, anexă pentru externi a Academiei Tereziene. Peste o lună i se echivalează anul de gimnaziu de la Brașov și este trecut în clasa a II-a.
- 1851-1856 Frecventează clasele II-VI ale Gimnaziului Academic.
- 1851   Începe redactarea *Însemnărilor zilnice* în 42 de caiete aflate astăzi în fondul de manuscrise al Bibliotecii Academiei Române și al Bibliotecii Centrale de Stat din București, caiete pe care le va continua până la sfârșitul vieții.
- 1857   Trimite o lucrare semnată sub numele de Aureliu, la Gazeta de Transilvania, cu intenția de a servi ca prezentare a unor traduceri ale sale din romancierul german Jean Paul.
- 1858   Absolvă ca șef de promoție Academia Tereziană. Predă psihologia la diferite pensioane particulare, precum și limba franceză în casa consilierului de justiție Georg Bernhard Alexander Kremnitz.
- 1859   Obține titlul de doctor în filosofie cu distincția „magna cum laudae” la Universitatea din Giessen.

- 1861 Obține licența în litere, filosofie și drept la Universitatea Sorbona din Paris. Apare la Berlin lucrarea de filosofie *Einiges Philosophisches in gemeinfasslicher Form* („Considerații filozofice pe înțelesul tuturor”), vădit sub influența ideilor lui Herbart și Ludwig Feuerbach. Ține la Berlin o conferință „Vechea tragedie franceză și muzica lui Wagner” în folosul monumentului lui Lessing la Kamenz. În același an obține la Paris diploma de licență în drept, cu lucrarea „Du régime dotal”. Începând cu 10 decembrie el ține în capitala franceză un ciclu de conferințe despre „Educațiunea în familie”. În decursul aceluiași an se întoarce în țară și se stabilește în București.
- 1862 Revine în țară și este numit procuror la Tribunalul Ilfov. La sfârșitul aceluiași an se mută la Iași, unde devine director al Liceului Național și se căsătorește cu Klara Kremnitz.
- 1862-1871 Este profesor de istorie universală, filosofie și logică la Facultatea de Istorie a Universității din Iași, fiind titularul cursului *Despre istoria republicii romane de la introducerea tribunilor plebei până la moartea lui Iuliu Cezar*.
- 1863 Pune bazele Societății literare „Junimea”, împreună cu Petre P. Carp, Iacob Negruzzi, Vasile Pogor și Theodor Rosetti. Devine rector al Universității ieșene, pe o perioadă de patru ani și director la Școala normală „Vasile Lupu”, unde predă pedagogia, gramatica română, psihologia și compunerea. De asemenea este inspector școlar și inițiază pentru prima oară în țara noastră practica pedagogică a elevilor, printre care se numără și Ion Creangă. În același an publică la Iași „*Anuariul Gimnasiului și Internatului din Iași pe anul școlar 1862—1863*”; anuarul fiind precedat de disertația personală: „*Pentru ce limba latină este chiar în privința educației morale studiul fundamental în gimnaziu ?*”. Pe 28 martie se naște fiica lui Titu Maiorescu, Livia, căsătorită Dymza.
- 1863-1864 Predă cursul de filosofie la Facultatea de Litere din Iași.
- 1864 Apare broșura „Regulile limbii române pentru începători”, Iași. Este suspendat din toate funcțiile în urma procesului care i-a fost intentat în urma calomniilor aduse de adversarii săi politici, până când verdictul de achitare din anul următor avea să dovedească netemeinicia acuzațiilor îndreptate împotriva lui.
- 1866 A fost inițiat în Loja masonică ieșeană Steaua României, al cărei Venerabil era George Suțu și intră în baroul Iași începând să profeseze avocatura. Publică volumul *Despre scrierea limbii române*, ed. I (cuprinzând partea I și a II-a). În același an participă la înființarea *Societății Academice Române* și împreună cu o asociație de profesori, întemeiază *Institutul academic*.
- 1867 Primește gradele de Companion și Maestru, în această lojă. Tot în același an, coordonează editarea revistei „Convorbiri literare”. Apare primul său studiu de critică literară, *Despre poezia română* în „Convorbiri literare”, reluat mai apoi în volumul „Poezia română”, sub titlul *O cercetare critică asupra poeziei române de la 1867*.
- 1868 Publică în revista „Convorbiri literare” *În contra direcțiunii de astăzi a culturii române și Aforisme*. Este înlăturat de la direcția Școlii Normale, iar pe 10 octombrie

demisionează din Societatea Academică Română, ca protest împotriva exagerărilor latiniste ale unora dintre membrii acesteia.

- 1869 La 9 august se naște fiul său pe nume Liviu. Pe data de 12 august demisionează din Societatea Academică Română, ca urmare a neaderării sale la etimologismul ardelean dominant în acest for. Publică articolul *Observațiuni polemice*, în „Convorbiri literare”, un răspuns la criticile trezite de studiul „Poezia română. O cercetare critică”.
- 1870 Este destituit din învățământ, la 24 martie, fiindcă pledase în câteva procese; reintegrat după scurt timp.
- 1871 Gheorghe Costaforu îi propune ca membrii societății Junimii să intre în viața politică. Astfel acest an consacră definitiv intrarea junimiștilor de partea activismului politic. În același an este ales deputat pe listele grupării conservatoare. În iunie se întâlnește cu Mihai Eminescu la Botoșani, se pare că este prima lor întâlnire.
- 1872 Traduce Aforisme asupra înțelepciunii în viață de Arthur Schopenhauer și publică articolul *Dirrecția nouă în poezia și proza română*.
- 1874 Părăsește Iașiul, stabilindu-se la București. Face parte pentru prima oară dintr-un guvern între 7 aprilie și 29 ianuarie. Devine Ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice. În această calitate va elabora un proiect de lege pentru reorganizarea învățământului rural, va dispune introducerea limbii române ca obiect de învățământ în licee și se va ocupa de organizarea învățământului superior politehnic.
- 1876 Devine ministru la Culte și Instrucțiune Publică în cabinetul Lascăr Catargi. De notat, ca inițiative ale sale: subvenționarea școlilor române din Brașov, restaurarea bisericii de la Curtea-de-Argeș, organizarea publicării Arhivei Hurmuzachi, reorganizarea învățământului rural, proiectul de lege publică. La 28 ianuarie demisionează de la minister pentru că i se respinsese proiectul de lege. Este propus ca membru al Societății „România Jună” din Viena. Traduce și publică în „Convorbiri literare” (X), *Aforismele pentru înțelepciunea în viață* de Arthur Schopenhauer. Este numit agent diplomatic la Berlin și publică primul volum de Critice, București, la editura Socec. Apare *Logica*, partea I: *Logica elementară*, București, lucrare elocventă pentru studiul de 19 ani al lui Titu Maiorescu asupra acestei discipline filozofice.
- 1877 Preia conducerea ziarului conservator Timpul.
- 1878 Este ales în funcția de deputat în Parlament.
- 1879 Reintră în Societatea Academică Română, societate care prin decretul din 29 martie devine Academia Română. Devine deputat în Adunarea Constituantă.
- 1880 Face parte din comisia Academiei pentru elaborarea proiectului ortografic, alături de Hasdeu, Alecsandri, Quintescu, sub președinția lui George Barițiu.

- 1881 Se retrage din Comitetul Clubului conservator și formarea grupării junimiste.
- 1882 Publică studiul *Literatura română și străinătatea* în revista „Convorbiri literare”, în care vorbește despre publicațiile străine care traduceau din operele românești..
- 1883 Publică ediția princeps *Poezii* de Mihai Eminescu, Editura Librăriei Socec & Comp. — București motivând culegerea ca izvorâtă... „dintr-un simțământ de datorie literară. Trebuiau să devie mai ușor accesibile pentru iubitorii de literatura noastră toate scrierile poetice, chiar și cele începătoare ale unui autor, care a fost înzestrat cu darul de a întrupa adâncă sa simțire și cele mai înalte gânduri într-o frumusețe de forme, sub al cărei farmec limba română pare a primi o nouă viață”. Numărul edițiilor de poezii ale lui Eminescu se ridică în timpul vieții lui T. Maiorescu la 10 (publicate în 1883—1913).
- 1884 Începând cu data de 10 octombrie își reia cariera didactică în cadrul Universității din București (după 13 ani de la destituirea sa din învățământ de către ministrul Cristian Tell), ținând cursuri de Logică și Istoria filozofiei (germane, franceze, engleze) în secolul al XIX-lea, discipline pe care le va preda până în 1909. Ține un curs de istoria filozofiei în secolul al XIX-lea.
- 1885 Publică articolul *Comediile domnului Caragiale*, în Convorbiri literare (XIX). Din acest an revista Convorbiri literare se mută la București.
- 1886 Începe divorțul de soția sa Klara, născută Kremnitz, care părăsește ulterior România, fiind bolnavă de cancer la sân și va muri la scurtă vreme.
- 1887 Se recăsătorește, cu Ana Rosetti.
- 1888 Este numit la 23 martie în funcția Ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice.
- 1889 Articolul *Eminescu și poeziile lui* este publicat în Convorbiri literare (XXIII), iar la 29 martie demisionează din funcția de Ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice.
- 1890 La 16 noiembrie redevine Ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice și tot în același an traduce și publică volumul Arthur Schopenhauer, *Aforisme asupra înțelepciunii în viață*.
- 1891 În februarie părăsește, din nou, Ministerul al Cultelor și Instrucțiunii Publice.
- 1892 La 31 octombrie este ales rector al Universității din București, funcție pe care o va ocupa până în 1897.
- 1895 Începe editarea Discursurilor parlamentare (vol. I și vol. II, în 1899 va apărea vol. III; în 1904 vol. IV, București, Socec, vol. V va fi tipărit în 1915 la Ed. Minerva, București). Publică studiul Ioan Popovici-Bănățeanul.
- 1897 Titu Maiorescu demisionează din funcția de rector al Universității. În Convorbiri literare (XXXVI) se publică articolul *Oratori, retori și limbuți*.
- 1898 Demisionează din profesorat, dar continuă cursul de la Universitate, la rugămintea ministerului.
- 1903 Apare „O rectificare literară” (Eminescu), în Convorbiri literare (XXXVII).

- 1904 Prezintă în sesiunea Academiei proiectul ortografic. Titu Maiorescu face parte din comisia Academiei pentru elaborarea unui proiect de revizuire a ortografiei (aprobată în 1880) care recunoaște prioritatea fonetismului în scrierea limbii române.
- 1906-1907 Se publică raportul asupra volumului: Octavian Goga, *Poezii*, Budapesta, 1905, în An. Ac. Rom., seria II, tom. XXVIII (1905—1906), apoi în *Convorbiri literare* (XL); *Poeziile d-lui Octavian Goga* (raport citit în Academia Română pentru acordarea unui premiu); *Povestirile d-lui M. Sadoveanu* (raport citit în Academia Română pentru acordarea unui premiu).
- 1907 Se publică rapoartele academice asupra volumelor: M. Sadoveanu, *Povestiri*, Buc., în An. Ac. Rom., seria II, tom. XXVIII (1905—1906), apoi în *Convorbiri literare* (XLI), și I. Al. Brătescu-Voinești, *În lumea dreptății*, în An. Ac. Rom., seria II, tom. XXIX (1906—1907), apoi în *Convorbiri literare* (XLI).
- 1908 Se tipărește ediția *Critice* (1866—1907), ed. completă, 3 vol., Minerva.
- 1909 *În chestia poeziei populare* (răspuns la discursul de recepțiune al d-lui Duiliu Zamfirescu rostit la Academia Română la 16 mai 1909). În *Convorbirile literare* (XLVIII) se publică *Răspuns la discursul de recepție al dlui Duiliu Zamfirescu*. Pe 9 martie se pensionează din învățământ iar pe 31 octombrie se retrage din învățământ sub motivul limitei de vârstă.
- 1910 Este sărbătorit la împlinirea vârstei de 70 de ani, apare un număr festiv al „Convorbirilor literare”, înmănat lui Titu Maiorescu la 15 februarie de către Barbu Delavrancea; cu aceeași ocazie se tipărește la Suceava broșura Societății vieneze „România jună” lui Titu Maiorescu. În același an devine Ministru de Externe.
- 1912 În luna iulie preia funcția de Ministru al Justiției.
- 1913 Este numit prim-ministru și ministru de externe. În această calitate, prezidează conferința de pace de la București în urma războiului balcanic.
- 1914 La 4 iunie se retrage din viața politică, pronunțându-se în continuare pentru o politică de neutralitate a României. Între iunie și octombrie călătorește în străinătate pentru a o trata pe Ana Maiorescu într-un sanatoriu din Heidelberg, unde aceasta se stinge din viață.
- 1916 La 14/27 august – participă la Consiliul de Coroană, pronunțându-se pentru neutralitate. În timpul războiului rămâne în București, refuzând orice colaborare cu ocupanții germani.
- 1917 La 18 iunie – Titu Maiorescu moare la vârsta de 77 de ani, în urma unei maladii cardiace. Este înmormântat la Cimitirul Bellu din București.